

DØDEN ALYVER ALDRIG

K. L. BERGER

Dette er en læseprøve af *Døden Lyver Aldrig*

Døden lyver aldrig – Fortællinger fra Døden 2

K. L. Berger

1. udgave, 1. oplag 2018

ISBN: 978-87-7171-178-3

Redaktør | Nikolaj Johansen

Grafiker | Orsolya Ringbauer

Omslag | Eamon O'Donoghue

Forlaget DreamLitt | www.dreamlitt.com

Bogen er trykt hos ScandinavianBook, Danmark

Alle rettigheder forbeholdes. Fotografisk, mekanisk eller anden gengivelse

Af denne bog eller dele heraf er kun tilladt med forfatterens skriftlige tilladelse

ifølge gældende dansk lov om ophavsret.

K. L. Berger

DØDEN LYVER ALDRIG

Fortællinger fra Døden 2

DreamLitt

Til krigeren i os alle, der minder os
om vores eget værd.

*VI DØDE ALLE.
MEN SÅ LEVEDE VI IGEN.*

RAVEN

En gang før har jeg vidst, at jeg skulle dø. Og det skete virkelig. Jeg døde. Og så alligevel ikke. På en eller anden sær måde endte jeg i dette efterliv, hvor døden følte mere levende, end livet selv nogensinde havde gjort det. Og på den måde levede jeg igen. Sammen med de andre.

Men i dette sekund føles det som at møde Døden igen, øjeblikket, hvor alt står stille, og sandheden – hvor mørk den end er – kommer for en dag. Mine øjne har registreret det, længe før min sløvede hjerne, der kun langsomt suger sandheden til sig. Den sorte T-shirt er gået fra hinanden med et *ritch* og ligger for hans fødder i forrevne laser. Og hvis jeg troede, at hans arme var muskuløse og i god stand, er det intet i forhold til hans brystkasse og mave. De trænede muskler er nærmest mejslet i granit i brystet på ham, og hans mave er helt flad. De skæve ar på hans arme må være fra noget særligt, for resten af hans krop er fejlfri, med helt glat hud.

Og vingerne. Vingerne er der stadig. Hans ryg er krumbøjet, så han skærmer mig for de faldende granitblokke, og vingerne står ud af ryggen på ham. Han må have et vingefang på mere end tre meter, for de skygger praktisk talt for alt. De består af hundredvis af fjer, sorte med et dytblåt skær. Hundreder, tusinder, af lange,

glatte fjer, der på uforklarlig vis kløver stenblokkene til grus og ikke giver efter for de mange kilo klipper, der hagler ned over os.

Han ikke så meget som puster eller sveder. Han står helt stille, koncentreret til det yderste, og lader naturen fortsætte sine ødelæggelser. Hans blik er på mit ansigt, men det er, som om han betragter mig uden at se mig. Det er umuligt at sige, hvad han tænker.

Det føles, som om jeg sidder der i timer. Krøbet sammen med ryggen mod klippen og benene trukket op under mig. Min hjerne lader ikke til helt at kunne acceptere, hvad der foregår, så jeg lukker øjnene og koncentrerer mig om min vejrtrækning. Ånd ind. Ånd ud. Ånd ind. Ånd ud. Åndedrag for åndedrag, sådan som min yogalærer lærte mig, da jeg stadig var i live. Selvom jeg ikke rigtig trækker vejret længere, har det en beroligende effekt at bilde mig selv ind, at jeg gør. Før eller siden glemmer jeg næsten smerten i kroppen og larmen omkring mig.

Til sidst stilner kaosset af. Jordens undergang lader til at være overstået for denne gang. Stilheden synes pludselig både larmende og skræmmende. Over mig strækker Zeph kroppen, og jeg kan høre ryggen knække og klage over den umage stilling, der er holdt alt for længe.

Han kaster et par hurtige blikke over skulderen, og uden at se på mig rækker han mig hånden.

“Vi bliver nødt til at komme væk herfra. Hurtigt.”

“Hvad ... hvad skete der?” Min stemme er både rystende og hæs.

“Lad mig udtrykke det således, sukkertop: Det var bedre at dø.”

“Jeg er ikke din sukkertop.” Jeg slipper hans hånd, så snart jeg er oppe at stå. Stilheden ringer for ørene efter det konstante drøn fra jord og klippeblokke, der forsvandt i afgrunden. En afgrund, som lader til at optage Zeph en del.

“Du svarede ikke på mit spørgsmål,” konstaterer jeg, da stilheden har været et par sekunder for længe til, at det er naturligt.

“Mon ikke der er en årsag til det, sukkertop?” Han vender ryggen til mig. “Hop op.”

“Hvad?” hviner jeg i et toneleje, som kun hunde – og muligvis overjordiske væsner – kan høre. “Du må da være bimplende!”

Han sukker tungt.

“Hør – jeg skal nok fortælle dig alt, hvad jeg ved, okay? Men lige nu bliver vi nødt til at komme væk fra denne her afsats. Så vil du ikke godt lade være med at være så besværlig og stole på mig i bare fem minutter?”

Jeg tøver. Han er mere alvorlig, end jeg ellers har set ham. Ikke kun fordi han glemte mit kælenavn, men også på grund af trækene i hans ansigt. Han har vendt sig mod mig igen, og der er dybe rynker i hans pande. Jeg får lyst til at række hånden frem og glatte dem ud.

“Fint,” siger jeg til sidst, og han virker tilfreds. Vender atter ryggen til mig og bøjer i benene.

Jeg kan simpelthen ikke tro, at jeg gør det her. Tanken suser gennem mit forvirrede hoved, da jeg samler min taske op fra klippen og slynger benene om hans hofter. Hans jeans sidder lavt, og kanten af hans boksershorts er synlige. De er sorte.

På den anden side er det måske ikke engang det mærkeligste, der er sket. Jeg trækker usynligt på skuldrene. Tja, jeg har været død,

sendt sjæle videre til efterlivet, oplevet Dommedags komme og dæmoner, der ødelægger New York, så det kunne vel være værre.

Tror jeg.

“Har du fat?” Zeph drejer hovedet mod mig, og jeg nikker. Lægger en arm om halsen på ham og sørger for ikke at stramme for meget. Han ler.

“Du kan ikke skade mig, sjælehenter.” Og uden varsel går han helt i knæ, inden det første kraftfulde slag fra vingerne får mine knogler til at rasle. Jeg synker. Ordene er ildevarslenende bekendte. Den sidste, der udtalte nøjagtig de ord, var på min side. Men hvad med nu?

Hvilken side befinder Zeph sig på?

RAVEN

I starten føles det skvulpende, og en sær form for søsyge minder mig om, at jeg måske nok er død, men ikke er helt fri for reaktioner på forskellige bevægelser. Vingernes hurtige slag får mig til at bumpe op og ned kun for at falde til ro igen, når vingerne også gør det, og vi lydløst glider igennem luften. Jeg har svært ved at se en hånd for mig, og jeg fatter ikke, hvordan Zeph navigerer. Fra min synsvinkel af lader vi til at bevæge os igennem et evigt ravnemørke af kaos og intethed. Af og til bilder jeg mig selv ind, at jeg kan se skygger, silhuetter af noget ukendt, men jeg når aldrig at blive sikker, før de er væk igen. Til sidst lukker jeg øjnene og lader mørket omslutte mig totalt.

Jeg vågner brat, da det giver et stød op gennem min rygsøjle. Jeg blinker og opfanger atter verden omkring mig. Zeph er landet, og selvom skyggerne stadig har overtaget, er der alligevel kommet mere lys til omgivelserne. Vi befinder os i en sær form for ørken. En ødemark. Klynger af træer skyder op fra jorden hist og her. Træstammerne er mere krogede, end jeg nogensinde før har set dem, og manglen på blade stiller alle deres detaljer til frit skue. I stedet for blade hænger der hist og her små klaser af sære lysende blomster. Eller hvad pokker de er. For blomster lyser ikke. På den

anden side troede jeg heller ikke, at dæmoner og engle fandtes. Så hvorfor ikke? Lad os bare sige, lysende blomster er en ting.

“Sukkertop? Ville du have noget imod at kravle ned måske? Bare engang i dette årtusinde.” Zeph’s stemme river mig ud af min pludselige blomsterfascination, og jeg løsner mine lårmuskler, der alt for længe har været klemte sammen om hans hofter. Min hånd glider ned ad ryggen på ham, da jeg slipper taget om hans hals. Han strækker sig, og jeg træder varsomt et skridt tilbage. Vingerne er kulsorte, og fjerene overlapper hinanden som tusinder af bløde, buede skæl. Jeg betragter hans ryg, da musklerne under huden arbejder, fjerene folder sig sammen over hinanden og forsvinder helt. Men selvom jeg end ikke vover at blinke, er jeg ikke helt sikker på, hvordan han gør det. Det er, som Lucifer sagde, en evne. Noget, vingerne kan, uden at man helt forstår hvordan og hvorfor. Hans vingefang er på adskillige meter, alligevel folder de sig sammen og forsvinder sporløst. Tilbage ind i ryggens dyb, ude af syne.

Endelig blinker jeg.

“Du ... du ...” Mine knæ ryster efter turen og truer med at lade mig falde til jorden, hvor jeg står. Jeg knuger min taske ind til mig, som skulle det hjælpe mig med at holde mig oprejst.

“Du har vinger!” Indrømmet, det er måske ikke det kvikkeste, jeg har sagt i mit liv, men min hjerne har endelig indhentet min mund.

“Så sandelig, sukkertop.” Zeph ryster håret og smider den iturevne T-shirt fra sig. Den er ikke meget bevendt, men jeg ville nu alligevel ønske, at han beholdt den på. Damn, nogle muskler. Kom den perfekt skårne krop mon sammen med vingerne, eller var den der allerede? Nå ja, forresten ...

“Men ... du kan ikke have vinger! Du er en sjælehenter. Sjælehentere har ikke vinger.”

“Hvorfor ikke? Du har da vinger – når du altså lige opdager, hvordan du bruger dem.”

“Hvordan ved du det?” spørger jeg og mærker hårene rejse sig på armene.

“Tænk dig om, sukkertop. Hvorfor tror du, jeg har dem?”

Jeg stirrer på ham i alt for mange sekunder. Han har vinger. Og han ved besked om min hemmelighed. Han har vinger ... han ...

“Hvem er du?” hvisker jeg.

“Du ved da, hvem jeg er. Er du okay, sukkertop? Du ser lidt rystet ud.”

“Jeg er ikke din ... LIDT RYSTET? HVAD I ALVERDEN HAVDE DU REGNET MED?!”

“Okay, okay. Træk vejret. Tænk lamaze-vejrtrækning. Dyb indånding, kom. Ligesom til sådan en fødselsforberedelse.”

“LIGNER JEG EN, DER HAR FØDT MÅSKE?”

“Rølig nu ... Det kunne da være, at det var obligatorisk som kvinde. Hvad ved jeg?”

Det huer mig ikke, men jeg gør faktisk, som han siger. Tager en dyb indånding. Mest for ikke at stikke ham en flad.

“Er du virkelig sjælehenter?”

“Ja. Nej. Ikke helt.” Han kører en hånd gennem håret, og for første gang ser han lidt skyldbevidst ud.

“Hvem – hvad – er du så?” forlanger jeg at få at vide med håndfladerne mod hofterne.

“Kom nu, sukkertop, tænk dig om. Jeg forventede mig mere af dig.”

“JEG ER IKKE DIN ...” Jeg afbryder mig selv. Tager endnu en dyb indånding. Okay, Raven, nu tager du det med ro. Tæl til ti. Du må få styr på det her. Så kan du gå i panik bagefter.

“Svar mig, Zeph. Jeg ved, at du døde i september 1900. Jeg ved, Døden headhuntede dig. Du er en sjælehenter. Hvad skulle du ellers være?”

Han stirrer på mig i et par alt for lange sekunder. Til sidst afbrydes vores stirrekonkurrence af hans blinken.

“Hvorfra ved du, hvordan jeg døde?”

“Dødens optegnelser, selvfølgelig. Vi holder styr på alle hentede sjæle. Døden hentede dig. Men du har vinger. Du ...”

“Raven?” afbryder han mig. Hans lave stemmeføring får mig til at standse helt op. Er det her måske første gang, jeg faktisk hører ham bruge mit navn?

“Hvad?”

“Døden hentede mig ikke.”

“Selvfølgelig gjorde han det.”

“Nej. Det gjorde han ikke. Men han ville ønske, at han havde.”

“Jeg forstår ikke ...”

Han tager en dyb indånding. “Kan du lave et bål?”

“A hva’?”

“Kan du lave et bål?” gentager han. “Jeg skal nok forklare, bare ... Kan du eller ej?”

Jeg trækker på skuldrene. “Jeg har aldrig prøvet.”

Han sukker. “Bliv her,” siger han og retter en finger imod mig. “Lige her.”

Jeg nikker, og væk er han. Jeg er ikke engang sikker på, hvor han bevægede sig hen, så hurtigt gik det. Jeg kigger mig omkring. Jeg er omgivet af mørke og stilhed. Den sære lysende flora er mit

eneste selskab, og jeg træder et skridt nærmere for at undersøge blomsterne tæt på. De sidder i klaser på fire-fem stykker og er ikke meget større end en stor kastanje. Men hvor efterårets pigbeskyttede nødder er hårde og glatte, er disse sære gevækster anderledes sarte. De ligner næsten en boble af papir. Det helt tynde ydre er nærmest gennemsigtigt, men deres gullige farve skærmer alligevel det indre. Deres indre tomrum gemmer på en form for knold nederst, hvor blomsten hager sig fast i sin klase. Jeg rækker forsigtigt en finger ud ...

“Fingrene væk, sukkertop.”

Jeg giver et hyl fra mig og snurrer omkring. Zeph er tilbage og kigger op på mig fra en bunke af pindebrænde.

“Hvad er de?”

“Ildblomster.” Han gnider rutineret to pinde mod hinanden, så barken knager og giver sig. “Men de er ikke så venlige, som de ser ud.” En lille flamme kommer til live med et *puff* og lader sig overtale til at dele sin varme med det øvrige brænde.

“Hvorfor ikke?”

“Kan du se den lille knop inden i den?”

Jeg nikker og tæller de små gevækster. “Ja, de ...” Jeg standser. De er der ikke i alle blomsterne, opdager jeg nu.

“Det er ikke en blomsterknop. Det er en blodorm.”

“En hvad?” Jeg ved ikke, hvad en blodorm er, men navnet giver mig ikke synderligt stor lyst til at lære dem nærmere at kende.

“Blodorme er ligesom parasitter oppe på Jorden. De voksne blodorme kravler op i ildblomsterne, lægger deres æg og overlader larverne til sig selv. Efter nogle måneder er de stærke nok til at forlade blomsterne, og så falder de til jorden.”

“Hvad laver de så dér?”

“De søger efter deres vært. Når blodormen finder et levende individ, gnaver den sig gennem huden og finder sig til rette inde i kroppen på sin vært. De er ikke så kræsne, så de kan bebo både dæmoner og monstre.”

“Hvad med os? Kan de også leve i sjælehentere?”

Han trækker på skuldrene. “At ingen har hørt om et tilfælde før, betyder ikke, at de ikke kan. Det er trods alt ikke hver dag, der kommer sjælehentere til Helvede.”

“Jeg er næsten bange for at spørge, men ... hvad lever de så af inde i kroppen?”

“Normalt bider de sig fast i tarmen og suger blod. Men de kan også finde ind til organerne. I sidste ende er de altid skyld i blodmangel hos værten, som til sidst dør. Langsomt, men sikkert.”

Jeg kigger mig over skulderen på de ellers så uskyldige blomster. Træder forsigtigt et skridt væk. Jeg ved ikke, hvor lang tid de små bæster derinde har igen, men jeg vil nødig vække dem før tid. Lad dem bare sove.

“Hvordan har kroppen det?” Zeph rejser sig fra bålet og kaster et par lange blikke omkring os. “Er den helet?”

Jeg mærker efter, og bortset fra en ømhed, der minder mest om den, man oplever efter en intensiv træning, har jeg det okay. Jeg ruller med skuldrene og strækker ryggen i en klagesang. Jeg nikker.

“Den er vist fin. Hvor er vi?”

“Et sted, der på ingen måde er sikkert. Men det er det bedste, vi har lige nu.”

Jeg modstår trangen til at himle med øjnene. “Og hvor er det så?”

“Helvedes ødemark. Det eneste område af Helvede, hvor selv Leviathan virker som en børnehave.”

“Jeg troede kun, der var fire områder i Helvede,” siger jeg forbløffet og genkalder mig de fire kronprinsener. Leviathan, Belial, Samael og til sidst Lucifer, der ikke engang er en rigtig kronprins. Jeg har hidtil kun været hos Helvedes konge selv.

“Officielt ja. Helvede består af fire områder. Men hvor områderne ophører, starter ødemarken. Overlever man turen gennem mørkets dale, ender man i andre Dødsriger. Eller forsvinder for altid. Ophører med at eksistere rigtigt, forsvinder og går i ét med mørket og intetheden.”

Jeg synker og kigger mig nervøst omkring. “Kan man virkelig det?” Pludselig virker de lysende blomster ikke som venlige pejlemærker – med blodtørstige orme i sig – men snarere som grufulde sladrehanke, der afslører vores forstyrrelse af tomheden.

“Når sjæle dør, ryger de op eller ned, du ved.”

Jeg nikker.

“Når de gør det, så ender de i deres evighed. Alt er på plads. Men forsvinder de derfra, for eksempel ud i ødemarken, vil de med tiden miste deres eksistensgrundlag. De vil gå fra at være evige til at være intet. En død sjæl hører til dér, hvor den ender. Man kan ikke flytte bopæl eller lave det om. Prøver man, eller forvilder man sig ud i ødemarken ved et uheld, ender man med at føle en tomhed, en tørst efter noget ubestemmeligt. Det er sjælens måde at lede en tilbage til det korrekte sted, men finder man det ikke, vil man for evigt mærke trang efter noget uforløst.”

“Åh, så de gør ikke noget? De er bare forvildede stakler.” Jeg ånder lettet op. Et øjeblik troede jeg, at jeg skulle dø af skræk (ja,

ja, du ved, hvad jeg mener!), men det her er jo ikke helt så slemt. En sjæl kan trods alt ikke gøre så meget.

“Der tager du fejl. Jo længere en sjæl render rundt med tørsten i sig, jo mere grådig bliver den. Det er som et rovdyr drifter. Den overtager kontrollen fra sjælen og vil gøre alt for at forsøge at blive tilfredsstillet. De første årtier render de forvirrede rundt. Så begynder de at skade sig selv, og med århundrederne begynder de at skade andre. Til sidst er der intet af den oprindelige sjæl tilbage. Deres drifter har taget over, og de vil gøre hvad som helst for at tilfredsstille dem.”

Og bedst som jeg troede, at jeg havde fundet et lyspunkt!

DALIA

Det er en nuttet lille gade fyldt med farvestrålende huse med hvide skodder på hver side af vinduerne. På et dørtrin sidder en orange kat og soignerer sig. På et andet står en pakke og venter på sin ejermand. Jeg lægger hovedet tilbage. Himlen er krystalblå og blottet for selv den mindste hvide vatsky.

De kommer gående længere nede ad gaden. En lille familie, der skubber en klapvogn med en sovende baby. Det syntetiske stof, der dækker den lille, er strålende postkasserødt, og en slasket tøjkanin hænger halvt ud af vognen. Faderen går med en lille pige i hånden. Langs jorden slæber en tøjhund med pink sløjfe i det ene øre. Det andet øre er underlagt pigens jerngreb, mens hun pludrer løs med sine forældre, der lader til kun at høre hver anden sætning fra hende.

Hun er sød. Pigen. Hendes strømpebukser er løbet langs det ene knæ, og det lilla tylskørt hopper op og ned i takt med hendes dansende trin. Hendes øjne, der er fast fokuseret på manden, skinner af beundring. Hun er uden tvivl fars pige, hele vejen igennem.

De standser og kigger til begge sider ved det næste vejkryds. Ovre på den anden side ligger en fortovscafé med udendørsservering. En ung pige med hestehale og tyggegummi i munden

balancerer med en sort plastikbakke, mens hun snakker med et par kunder ude foran.

Den lille pige sætter farten ned, sakker et par skridt bagud i forhold til sine forældre. Faderen hiver i hende, utålmodig. Midt på gaden lyser den lilla hundesløjfe op på den grå asfalt. Hun slipper sin fars hånd for at samle den op, samtidig med at lyssignalet skifter.

Jeg skal hen til hende. Det er nu, tiden skal gå i stå, og jeg skal sætte i gang. Nå hende i sidste øjeblik og skubbe hende til side, tilbage i sikkerhed. Det er bare ... Det sker ikke. Jeg er frosset. Jeg står på fortovet, stivnet i tid og rum, og det sidste, jeg hører inden bussens bremses og forældrenes skrig, er den orange kat, der *tsk-tsk*'er af mig med et skuffet suk.

“Okay, det var alt for i dag. Beving jer, og far vel.” Hammerens slag ekkoer gennem lokalet og kastes rundt mellem de store søjler i hvidt marmor. Straks omringes jeg af en høj flaksen, en tornado af hvide farver og lyse nuancer. Jeg blinker. Endnu en prøve. Endnu en fiasko.

Jeg står midt på gulvet, mens mine medstuderende spredes for alle vinde. Jeg kan høre latterudbrud og brudstykker af hviskende samtaler. Jeg kigger ned i jorden. Først da de er forsvundet, går jeg langsomt tilbage til min plads og pakker mine bøger sammen. Stabler dem i en sirlig stak, til deres rygge er præcist lige arrangeret. Først da de er det, stikker jeg blyanten op i den knold, mit hår sidder i, og retter på brillerne. Ved døren står Cassiel i samtale med Rafael. Jeg bliver hængende, kaster slet skjulte blikke i deres retning. Retter på et par stole ved langbordet. Justerer de

skinnende æbler i frugtskålen. Jeg ville give hvad som helst for at være en del af deres samtale.

Jeg drømmer om dem. Englene. Jeg læser om dem, tænker på dem og søger dem. Jeg har endevendt hver en bog på biblioteket, jeg hænger ud på stederne, hvor alle de store kommer. Lige lidt hjælper det. Jeg hænger stadig fast i engleskolen. Cassiel, vores lærerinde, har opdraget mig, formet mig og trænet mig igennem mere end fem årtier. Men jeg er her stadig. Ikke at jeg bør klage. Engle går i skole i mere end to hundrede år, før de får deres eksamen og sendes videre til deres endelige hverv. Mig? Jeg har langt igen. Men trods al min læsning, al min stræben, er de andre stadig foran. De består prøverne. De redder uskyldige sjæle, kaster sig ind i kampen mod rødjede dæmoner, hjælper blidt de døde videre til et rart efterliv. Mig? Jeg stivner. Hver. Eneste. Gang.

Selvom jeg prøver, kan jeg til sidst ikke længere finde på undskyldninger for at blive tilbage i klasselokalet. Med et respektfuldt nik forlader jeg lokalet. Da jeg flyver ned ad gangen, kan jeg høre Rafael le bag mig med sin dybe stemme. Jeg sukker mismodigt og daler ned på gangens gulv. I stedet for at flyve tager jeg elevatoren op til fyrretyvende etage. Præcis som jeg plejer, er jeg næsten ved at drukne i det bløde, langhårede uldtæppe på gulvet. Vi slider ikke særlig meget på gulvene heroppe. Eller elevatorerne. Vi flyver for det meste.

Jeg scanner mit e-kort ved døren og træder indenfor. Lamperne vækkes straks til live. Alle vores værelser ligner de store hotelsuiter, jeg har set i Las Vegas og Dubai. Vi har alle vores egen studieejlighed med separat soveværelse og en bar i stuen. Døgnet rundt er der adgang til slik, sodavand, chips og chokolade. Vi har en direkte telefonlinje til sirenerne, Guds tjenere. Ved det mindste

vink kommer de rendende med flere bløde håndklæder, fylder vandsengene eller ryster de knitrende dundyner.

“Dalia, engel af syvende grad, du bedes melde dig hos Gabriel, Guds budbringer, øjeblikkeligt.” Jeg sukker højt ved lyden af den velkendte kvindestemme fra loftet. Here we go again ... Jeg er ikke gammel nok til at komme til prøve hos skytsenglene, men at være barnepige for en egocentreret halvdæmon? Jo da!

Et par minutter senere lander jeg i solsikkerne uden for katakomberne. Jeg har altid hadet dem. Katakomberne altså. Ikke solsikkerne. Jeg fatter ikke, hvorfor Gabriel absolut skal holde til der-nede. Hun burde have et kontor højere oppe – eller i det mindste ved den store sø i nærheden af bådehusene. Men nej. I stedet har Gabriel valgt katabombernes mørke og de glitrende stalaktitter. Jeg ruster mig til, hvad der måtte komme, mens jeg vandrer ned ad de lange gange. Området er så snævert, at det er umuligt at flyve herinde. Langt over mig hænger de modbydeligt skarpe stalaktitter og truer med at falde hvert sekund. Det er endnu aldrig sket, men alligevel. Jeg tør aldrig føle mig *helt* sikker.

“Dalia, det var hurtigt.”

“Naturligvis, Gabriel. Hvad kan jeg gøre for dig i dag?” spørger jeg høfligt.

“Jeg har brug for din assistance på Jorden,” begynder hun og stryger det lange hår om bag øret. “Vi kan hverken finde Zephaniah eller Saffron, og Lucifer selv er også forsvundet fra jordens overflade. Det sidste sikre holdepunkt, vi har, er sammenstyrtningen af en af Helvedes portaler i New York.”

Fedt, nu skal jeg ikke kun babysitte den nævenyttige dæmon, men også frøken frelser på den høje gren. Jeg bider det i mig.

Gabriel udvalgte mig. *Mig*. Kun mig. Og jeg har ikke tænkt mig at ødelægge det ved at være på tværs. At blive udvalgt af en ærkeengel er *stort*. Hun kunne have valgt hvem som helst, men hun valgte mig. Og jeg er endda kun halvt engel. Det ved hun godt.

“Jeg forstår. Hvad ønsker du af mig?”

“Jahve er desværre optaget andetsteds, men Michaels folk har allerede været nede og sikre stedet. Du kan være helt tryg. Jeg ønsker, at du tager til New York for mig og ser, om du kan finde dem.”

“Dem begge?”

“Præcis.”

“Men han bor ikke i New York normalt,” indvender jeg. “Hvordan skal jeg kunne finde ham dernede?”

“Han har hængt meget ud i New York på det seneste. Vi ved begge hvorfor. Hvis de har reddet sig selv og er blevet sammen, er det nærliggende at tro, at de stadig befinder sig i New York. Det er det eneste, hun kender.”

“Ja, Gabriel.” Jeg nikker lydigt.